

глѣдаше се къмъ неж, той слушаше още нейный жалостенъ плачь, нъ тя ся завлачѣше още и още понадалечъ. Най сѣтнѣ той сичко вече изгуби: прѣсыпналый Станкынъ гласъ ся вече не чуваше; тя ся скри задъ ржтлинж-тж.

—О, Боже! Боже! выкна бѣжанецъ-тѣ,— чуй слабж-тж мож молбж и дай ми силж да бждж орждіе на това Твое и мое мстение....

На истокъ звѣзда зорница забльщя, зора ся зададе; звѣзды-тѣ малко по малко трептешкомъ ся изгубвахж по сине небе; сѣмване-то ся показа и бѣль день приближаваше.

VI.

Заговоръ.

Вѣтъръ-тѣ утихно ся потаи. Слънце-то си изгрѣ съ сжщж-тж онжж пріятность, както и въ други-тѣ лѣтни дни. Нъ село-то Ташъ-Авлж не е вече тжй весело, тжй пріятно, както прѣди. Сичко тукъ е сега разорено и порутено; сичко обърнато въ купищж, купищж прахъ и пепель! Бѣдный селенинъ, кой-то другъ пжть рано покарваше свои-тѣ волове и весело отиваше по работж-тж си, сега той, облять съ сълзы почива и оплаква развалины-тѣ на кжщж-тж си. Овцы, говеда, подкараны отъ Татары-тѣ, реवेशкомъ тичать на-самъ, на-татъкъ; тѣхно-то у-